XLIII. évf. Cluj-Kolozsvár, 1933. március 3. sz.

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

A VALLÁSOS ÉS ERKÖLCSÖS ÉLET ÉBRESZTÉSÉRE

KIADJA A DÁVID FERENC EGYLET

Alapította: Dr. BOROS GYÖRGY.

Szabadság.

A szabadságban, mellyel minket a Krisztus megszabadított, álljatok meg és ne kötelezzétek magatokat a szolgálatnak igájával. Galaciai lev. V. r. 1. v.

Március hónap ősidőktől fogva a szabadság hirdetője! Lehet-e ma szabadságról beszélni? Ma, amikor a világot a külső szolgaság jármai nyomják? Lehet, mert a lélek szabadságát, szárnyalását bilincsbe verni, szárnyalásának gátat vetni nem lehet. Az Istenben bízó — megnyugvó lélek mindig szabad. Ahogy vallásos ihlettel éneklő egyh. dalnokunk a 77-ik énekünkben mondja:

Ki benned bízik, annak szent a rabság,
Bilincsvasán is boldog és szabad,
Mert Te vagy az élet, végtelen szabadság
Feltámadás és boldog pillanat.

Erre a bizalomra int a Jézus evangéliuma: „megismeritek az igazság és az igazság szabadokká tesz titeket". A tavaszi szellő a szabadság szellőjét hozza felénk . . . Lelkünk elszáll s keresi azokat a kedves barátságos, bensőséges kapcsolatokat, melyekben a lélek álmokat, vágyakat sző és Jézus hite nyomán érintkezést nyer a legfőbb jóval: Istennel. Erre a lelki szabadságra vezérelt Jézus, erre intette Pál apostol is Galáciabeli hiveit, kiket elvezérelt az evangéliumi szabadság virágos mezejére, de akik nemsokára visszaestek a betű, törvény szolgaságába, igájába. Ebben kellene megállanunk ma is! Jaj, de hányan vannak, akik a szolgálat igájába hajtották lelküket. Pedig a testi és lelki bilincs: gyötrő, megsemmisítő! Nem, vigyázzatok, ne kötelezzétek magatokat a szolgálat igájával. Lelketeket fürösszétek a márciusi szabadság friss, ózondús levegőjében. Álljatok meg a Krisztusi, apostoli szabadságban!

Unitarian School for the Ministri
BERKELEY
California
AMERICA

KATÓKA.

(Graef Katóka emlékére.)

Mennyei kertben fehér liliom
Alázattal hajolt az Úr elé.
— Az Úr gyönyörűszépet álmodott
S a liliomra lehelé . . .
És jött a hajnal bíbor-szárnyakon
S a szűzkehelyben ragyogva lelte;
Isten álmából így fogant
Katóka fehér liliomlelke.

Katóka jött; élt, mosolygott, dalolt.
Szépsége pompás, üde — harmatos . .
Jó volt s szelid fehér, mint égi mása;
Halkan merengő, titkolt bánatos.
Liliomlelke visszavágyott
Oda, hol álmodta az Úr . . .
S fölszállt, mint tűnő édes illat,
Befogta már a mennyazur.

Ürmösi Károlyné.

AZ ÉN HITVALLÁSOM.

(Egy kommunistának.)

Hiszek Istenben, aki egy, igaz,
Mindenható, örök és végtelen.

Hiszek Jézusban, legnagyobb fiában,
Ki általa testvérem énnekem.

Hiszem a Szentlelket, mely bennem él
És mindenkiben, aki benne hisz.

Hiszem vétkeink bocsánatát,
Mely még e földön üdvösségre visz.

Hiszem, hogy lesz még erre szebb jövő
És győzedelmet hoznak „új vizek".

S ki mindezekkel nem sokat törődöl
Szegény testvérem, benned is hiszek

Most és mindörökké. Ámen.

Deák Berta.

TŰZHELY MELLETT

Házi áhitat.

(Szórványban élő unitárius családok részére).

Éneklendő: a 25-ik zsoltár:

Szívemet hozzád emelem
És benned bízom Uram.
És meg nem szégyeníttetem,
Nem nevet senki rajtam.
Mert szégyent nem vallanak,
Akik hozzád esedeznek.
Azok pironkodjanak,
Akik hitetlenül élnek.

Ima: Egy igaz Istenünk! Gyermeki alázatos érzelmekkel emeli fel hozzád szívét e kicsiny családi kör (a te gyermeked), mert hite és bizalma egyedül benned van. Számtalanszor tapasztaltuk az életesemények folyásában, hogy akik benned bizva, a Jézus Krisztus útmutatása, tanítása szerint járnak útjaikon, azok előtted szégyent nem vallanak, sőt kedvesen veszed a szív alázatos könyörgését. Látunk embertársaink között olyanokat, kik a hitetlenség, a tagadás ösvényein járnak, de nem irigyeljük ezeket, mert tudjuk, hogy eljön pironkodásuknak, megaláztatásuknak ideje. Emeld fel jó Atyánk, édes Istenünk magadhoz szívünket, hogyha életkörülményeim miatt el is vagyok zárva a templomtól, e kis családi kört, szívünk hozzád vágyó buzgó érzésével, tegyük templomoddá s lakozzék itt a Jézusi szeretet áldása, bősége, az ő tanítása szerint imádkozzunk hozzád. Miatyánk . . . .

Elolvasandó „Apostolok cselekedeteiről írott könyv 4-ik rész, 5—13-ig terjedő versek.

Csodálkozás és szent lelkesedés tölti be lelkünket, midőn olvassuk Péter és János apostoloknak Jeruzsálemben, a zsidó helytartó tanács előtt — Jézus tudománya, mellett tanuskodó bátor vallomását: *„Nincsen senkiben másban idvesség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene megtartatnunk.“* (12. vers.)

A főpapok, a zsidó helytartótanács tagjai nagy csodálkozással hallgatták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat . . . Még jobban csodálkoztak, mikor megtudták, hogy Péter — és János is *írástudatlan közönséges emberek!* Eleinte nem tudták elgondolni, hogy honnan vették a csodálatos tudást, bátorságot, szóláskészséget? Végül is magyarázatot abban találtak: *hogy megismerik őket, hogy Jézussal voltak.* (13. vers.)

Milyen gyönyörű szép, értékes ismertető jel: *„Jézussal voltak!“* Gondoljuk el az apostolokat gyűlölő és üldöző zsidótanács tagjainak lelkiállapotát, meyben kénytelenek beismerni, hogy

hiábavaló volt minden üldözés, gyűlölködés Jézus ellen, mert a tanítványok lelkesedésén mégis csak meglátszik, észrevehető, hogy *„Jézussal voltak!“*

Felvetődik a gondolat lelkünkben, hogy vajjon ma becses és értékes ismertőjel-e: *„Jézussal lenni?“* és ha az, vajjon rajtunk, a mai világ gyermekein felismerhető-e ez az ismertetőjel: *Jézussal vannak!?*

E kérdésnél lehangoló és lélekleverő gondolatok idéződnek emlékezetünkbe! Látjuk, hogy ez a világ másképen méri és értékeli az ismertető-jelt. Nem az evangéliumhoz méri, nem ennek egyszerű — fenséges főszereplőjéhze hasonlítja, hanem más, külső szabályokat és egyházi törvényeket állít fel Isten gyermekei számára! Ma — a mai kereszténység életében — nem főszükség ez az ismertető jel: Jézussal lenni. A keresztény társadalom és egyes családok életében nem látszik meg a családtagoknak a Jézusi evangélium ösvényein való az a haladása, melyről megismerhető, hogy az egyház, társadalom és család Jézussal van.

Ma a keresztény felekezetek megelégednek a keresztény elnevezéssel, a hitvallásos kereszténységgel. Ma elégnek látjuk a Jézusnak való szolgálatot abban, ha valaki saját felekezete árnyékába húzódva, el tudja mondani a hiszekegyet vagy teljesíti a külső vallásos szertartásokat. De nincs meg az az élő és égő bátorság és lelkesedés, ami szólásra, bizonyságtételre lelkesítette az egyszerű apostolokat a tömeg közepette is, hogy vallomást tegyenek Jézusról és a mennyei Atya hatalmáról. Pedig erre az erőre és lelkesedésre volna szüksége ennek a felfordult, gyötrődő világ kereszténységének. És nekünk is éreznünk kellene, hogy mi is, mint a tanítványok apostoltságra vagyunk elhíva azon a munkamezőn, hol ők megkezdték és örökségül hagyták a munkát, a tennivalót: az evangélium mezején. A lelki üdvösség útmutatójával, példaadójával, Jézussal ma is együtt kellene lennünk, mert ma *sem adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene megtartatnunk, mely a Jézus Krisztus.*

Gondolkozzunk azon, vajjon (mi), mint unitárius hívők, magányunkban, környezetünkben, szórványunkban igyekeztünk-e Jézussal lenni? Vajjon tetteink, eljárásaink után megismerik-e szomszédaink, embertársaink, hogy munkásai vagyunk aJézusi hitnek, emberbaráti szeretetnek? Unitárius vallásunk, mely az evangéliumból sarjad és növekedik, biztosíték arra, hogy ezt a célt bátor hittel, kitartással munkáljuk. Ha így élünk, tanubizonyságot teszünk keresztény testvéreink körében arról, hogy: Jézussal vagyunk!

Ha eddig visszavonultan, hidegen, bátortalanul viselkedtünk, ez a kis bibliai kép a bátor, lelkes apostoli munkára buzdítsa fel szívünket. Ámen.

Áldunk tégedet édes jó Istenünk, hogy a te igéd igazságával tápláltad lelkünk. Mindenható erőddel és hatalmaddal tarts meg és vezess tovább is az élet útajin, hogy a mi nagy mesterünk, a názáreti Jézus nyomdokain haladva, lélekben hozzád közelebb juthassunk. Ámen.

Nagyanyám bibliája.

Nagyapó ismét olvassa azt az öreg könyvet! Hogyis látja, hisz olyan apró a betüje, s amellett olyan sötét foltok vannak a szélén! Van nekünk újabb is, szebb is. Látja, milyen szép tiszta az én kis bibliám! Ezt könnyebben olvashatja s én szívesen odaadom. Igy szól az unoka. Köszönöm, gyermekem, de ez más, ez nekem szebb is, jobb is, mert ahányszor kinyitom, mindannyiszor azt érzem, hogy nem vagyok egyedül, hanem velem vannak az én jó nagyszülőim, a te dédszülőid is.

Ők olyan rég elhúnytak, de ahányszor felnyitom a bibliát, itt vannak előttünk. Hallgassad meg csak, mit szeretett az én nagyanyám olvasni.

Nézd a biblia egyszerre a Márk evangéliumára nyílik. Látod rajta az ujja nyomait. Hányszor olvashatta a jó öreg anyó az ókuláréval a 12-ik része 28-ik s következő verseit:

„Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, aki az ő vetélkedésöket hallotta vala és tudván, hogy jól megfelele nékik, megkérdezi tőle: melyik az első minden parancsolatok között? Jézus felele néki, mondván: Minden parancsolatok közül az első: Halljad *Izrael: az Úr a mi Istenünk egy úr. Szeressed azért az Urat a te istenedet* teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más, ezeknél nagyobb parancsolat.

Akkor mondá néki az írástudó: Jól van Mester, igazán mondád, hogy egy Isten van és nincsen kivüle más. És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égő áldozatnál és véráldozatnál."

No, drága kis fiam, úgy látom, nagyon elgondolkoztál! Talán mostanig nem jutott eszedbe, hogy az embernek másra is kell gondolnia. Amíg fiatal az ember, nem sokat törődik másokkal.

— De én szeretem a kis testvéremet, édes nagyapó.

Azt látom, s látom, hogy szíves vagy hozzá, néha játszol is vele, de nemcsak a szülőket, nemcsak a testvéreket, hanem másokat is szeretni kell. Azokat, akiket felebarátunknak mond Jézus.

Látod édes fiam, a mi drága unitárius vallásunk éppen azt tanítja, amit Jézus, hogy egy Isten van és nincsen kivüle más, hogy aki szereti Istent és felebarátját, kedvesebb dolgot cselekszik minden égő áldozatnál.

Jól esik nagyapónak, hogy te olyan figyelmesen hallgatod a szavaimat, mert ezek Jézus szavai. A mi szent könyvünk azt tanítja, hogy Jézus az égi Atyát legjobban ismerte. Ő tudta, hogy Isten szereti az embert és gyönyörködik a jó emberekben akár kicsinyek, mint még te is, akár nagyok és öregek, mint énis.

Látod kis fiam, én olyan boldog vagyok s az is voltam mindig, mert éreztem s tudtam, hogy a jó Isten engem mindig lát és szeret. Amikor hibáztam és megbántam, éreztem, hogy az égi Atya nekem meg fog bocsátani.

Ugy-e, te jól tudod, hogy nagyapó nem volt gazdag ember, nekünk kevesebb vagyonunk volt, mint sok más embernek, s mégis én mindig boldog és megelégedett voltam. Az én bibliás, drága nagyanyám, akkor, amikor akkora lehettem, mint te most, azt tanácsolta: légy sorsoddal elégedett. Én is azt tanácsolom, szeresd Istent, szeresd felebarátodat, s boldog leszel a földön egész életedben.

Unitárius Évangélium.

Elküldetett. Végre valahára elküldetett az Úrnak 1933. esztendejében. Küldi „a gyönyörű Jordán-folyó, (mely tavakat alkot pompás futásában, míg a Libanon- és Hermon-hegyek között, valamint Palesztinának annyi nevezetes helysége mellett tovább hömpölyög s eléri a világ legmélyebben fekvő tengerét, a Holttengert, amely kb. 330 méterrel fekszik mélyebben társainál) s hömpölyögteti Dr. Kiss Elek teologiai tanárunk, aki „lelkileg képes *hivatása megélésére*", ilyeténképpen:

„Az Unitárius Evangelium örömizenet az igazi unitáriusoknak s Testvéreink, fogjunk össze, mint egy nép s Népünk."

Oh, gyönyörű Jordán, mi ez? Sületlen tréfa-e, vagy jámbor analfabetaság? Hiszen ez szakasztott úgy hangzik, mint a káplár úr Flinta örömizenete: „Itt az a hír, hogy a Kapitány úr meghótt s Édesanyám küggyön pénzt s Pénzt."

De ne ütközzünk meg ilyen kicsiségen! A Názáreti se tanult stilisztikát, mégis tud minden nyelven. Tud az együgyűek s tud a tudósok nyelvén, mert tudja, hogy mit akar. S mit akar az Unitárius Evangélium? Az is tudja: „Az egyetemes és különösen a magyar unitárius érdekeket *be akarja állítani* a világ unitárizmusának *nagy egészébe*, mert amennyiben nem vagyunk *képesek egy általános megújulás akarására*, akkor nekünk nem lehet és nincs is jövendőnk."

Ah, az „Unitárius Evangélium nem akar az *elmélkedés világában posványosodni el* (értsd: nem az elmélkedés világában keresi a posványt, hanem valahol egyebütt, ahol nem kell gondolkozni), hanem azt célozza, hogy kezdeményezzen, beindítson, feltámasszon *egy hivatásos* unitárius életet". (Egyet, csak egyet! Hina, alla leaina! Egyet, de — *megélésre hivatásost).*

Lám, lám csak halad a világ. A Názáreti még csak az együgyűek és tudósok nyelvén értett, az Unitárius Evangélium mintha-mintha az együgyű tudósok és a tudós együgyűek nyelvén is tudogatna már! Mert azt jövendölgeti, hogy:

„El kell jönnie az egyetemes unitárius világszemléletnek és életnek, ami nélkül *megoldani nem lehet a mai nagy krizist, vagy betegséget, avagy emberi haladást.*"

Igy, szórul-szóra így. Krizis, betegség, emberi haladás, evangelium — mind együtt uszkál, egyet jelent, egybefogózva hömpölyög tova a gyönyörű Jordánban, mint a moslék nagy egészében a hivatását megélő libacomb az együttérző almacsutkával. Meghatóan egészséges rend és fölemelő testvériesség, de legalább öntudatos:

„Az Unitárius Evangélium tehát *egyházi magán-* és közéletünkben helyet kér az *egészséges lelkiberendezés* számára... „Tekintettel arra hogy a számos (unitárius) lap mellett is hiveinknek kb. 70—80 százaléka nem részesül *irodalmi* táplálékban, *égetően* szükségesnek tartja egy olyan lap megindítását, amely nemcsak az u. n. intelligenciának, hanem különösen híveinknek, *a népnek is a kezébe kerülhet.*" ...Testvérek fogadjátok el *jobbkezünk nyújtását*, jertek és próbáljunk meg *egy* unitárius hittel és bizalommal teljes életet!"

Testvérek, mondom én is, intelligencia és nép, sőt Népünk, jertek, fogadjuk el ezt a két balkézzel nyujtott jobbkezet, állítsuk be magunkat a világ unitárizmusának *nagy egészébe egy általános megújulás akarására* s nézzük meg, hogy akarja nekünk, a mi nyelvünkön megoldani ez a balkezes evangelium a mai nagy krizist, vagy betegséget, avagy emberi haladást.

Az első betegség vagy haladás a 7. lapon oldódik meg. *Teologiának* (zárójelben *Lelkészképzés*-nek) titulálják a szerencsétlent. (A kettő bizonyára egyet jelent.) Hogy milyen orvossággal kinálják, az minket egyelőre nem érdekel. Mi igazi unitáriusok akarunk lenni. Mi, ha az általános megújulás akarására törekszünk, rendet tartunk. Mi, unitárius Nép, egyelőre azzal is megelégszünk, ha legalább nyelvben megújulhatunk az Evangélium jóvoltából Hadd lássuk, hogy beszélnek ott a mi nyelvünkön?

„Az Unitárius Egyház összes intézményei közül a *legfontosabb és legnagyobb értéket képvisel a Teologia Akademia s e tényt be kell vinnünk a köztudatba*, mert ma nem áll tisztán közönségünk előtt a helyzet. Már pedig helyes látás nélkül sem *megítélésünk, sem élettevékenységünk* nem lehet megfelelő."

Uram, ne türd el, de cikornyás, de tudákosan félszeg beszéd! Medeséren sokkal egyszerűbben és okosabban mondanák: „Az U. É. legfontosabb és legértékesebb intézménye a Teol. Akadémia."

Ahogy az Evangélium akarná, az nemcsak cikornyás, annak a nyaka is véres, magyarul se tud, összezavarja a tárgyas ragozást a tárgyatlannal. Mert határozott tárgy ám az *„a legnagyobb értéket"*, utána *képviseli* volna a helyes, ha a *képvisel* is éppen elég félszeg nem volna. Tudatosan bolondítani a népet (s a Népet) bizonyára az Évangélium sem akarja. De a székely tanulékony ám. Ki tudja, ha nagy fiára hallgat, holnap nem így fog-e már beszélni Medesér: „Minya bá a nagyobbik fiát tudósnak nevel, a középsőt csizmadiának ad, a kicsit otthon tart?" Hogyan is mondja csak az Évangélium? „Helyes látás nélkül sem megítélésünk, sem élettevékenységünk nem lehet megfelelő. Ő mondá s Neki kellene ezt bevenni és *bevinni a köztudatba.* (Ez is milyen szép népies beszéd!) Mert egy pár elemi dolgot az Évangéliumnak is illenék tán *köztudni.* A kenyéradó gazda nevét pl. hol *Teologiai* Akademiának, hol *Teologia* Akademiának (Nem sajtóhiba!) titulálgatni talán mégsem helyénvaló. Csinos kis intézet lehet, ha a nevével is ilyen csehűl állunk! Csak az a vígasztaló, hogy az Évangélium legalább szereti, mert így folytatja:

„Mi lenne velünk, ha egy *bús* napon *bedugódnék emez élet-értékeket termelő forrásunk?*

Igy, szórul szóra így. Hát mégis csak van humor Izraelben! Csak be ne duguljon aztán egy bús napon, a bús keservit a humorának. Kár lenne már csak a csinos kis képzavarral termelt (a forrás termeli) *emez életértékekért* is.

Engedje meg ennyi önkénytelen humor után az Évangélium, hogy vele érezhessünk s vele sóhajthassunk fel, ahogy ő folytatja: „*Emez alapvető intézményünknek* s tanárainak *ellátásokban* (értsd: el- és belátásokban) való nagy *szűkölködése* (!!) ... *sokszor tölthette el* a komolyabb kebleket aggodalmakkal s *vetődhetett fel a kérdés*, mi lehet és mi lesz a Teologia Akadémiánkkal.? (Ide nem kell kérdőjel!) A hajdani diákkori praecesek mindent sommásan elintéző énekét, a *Gyarló vagyok*, *Uristen*-t szeretnők rázendíteni, de a *sokszor tölthette el*, *sokszor vetődhetett fel* gyönyörűséges Jordán-szórendje nem ereszt, ezt még elébb oda kell kiáltani a gyönyörű Jordán, — akarom mondani, Nyikó-menti híveknek: „Adta sok tanulatlan góbéja, csak szedjétek az *égető* Évangéliumot s tanuljatok belőle. S ha egy általános megújulás akarását akarjátok, csak vakarjátok a fejeteket, mert ezentúl így kell beszélnetek újunitáriusul: „Sokszor mondta meg Minya bá, hogy sokszor veti el a sulykot és sokszor üti meg a bokáját, aki a Jordánból sokszor merítgeti ki a bolondgombákat."

De legyen már vége az idézésnek és a tréfának! Az önkéntelen humornak kimeríthetetlen kincsesbányája az Unitárius Évangélium. Mulatni szerető ember jól elszórakozhatik vele, ha közben a zsebében ki nem nyilik a bicska. Csak egy pár mondatának néztünk a szeme közé, pedig akár az egészet idézhetnők. Hát még ha a versét is latra tennők! Mert az is van. Tele „fiastyúkkal, hatytyúkkal, éther bűvös illatával s a jó Isten, meg a zavaros Jordán a megmondhatója, mivel. „Én édes Atyám, ha elbűvöl mindez, isteni szived ne vegye zokon." „A célmutató úton — ifjú élet örök feladata, hogy szüntelenül kitartóan fusson" s közben ádja-kádja-okádja-*blokádja* a szebbnél szebb sallangokat.

Én édes jó Elek uram, ha mindez elbűvöl, baráti szíved ne vegye zokon. Nem, én nem csúfolkodni, én javítani szeretnék, ha lehetne és volna min és kin. Ha meg tudom állni, hogy nem kötök bele a versedbe, ezt nekem mindenki elhiheti.

Kezet ide, Kiss Elek! Nézz a szemembe, beszéljünk komolyan. Szekered toló tanárod voltam: megérdemelted. Mindig hálás tanítványom voltál: szeretném megérdemelni. Tűkröt tartok eléd, nézz bele! Keserű lesz a pirula, de használni fog, ha le tudod nyelni. Hogy is állunk csak veled mi, evangélium-váró nép és intelligencia?

Kiss Elekben kétségkívül *mozog valami*. Ez, ami rajta és benne leghamarább szembeötlik. Nagy érték ez a mai színtelen világban, ha számba vesszük, hogy sok barázdába állított emberben viszont semmi sem mozog. Elfogultság volna azt mondani, hogy ez a valami csak a hiuság és az érvényesülés gilisztája. Nem. Én gyermekkorából ismerem Kiss Eleket, én tudom, hogy neki esze is van, *mert* törhetetlen becsvágya s ehhez hihetetlenül szívós akaraterje is van. Szalmájában sem mindennapi jelenség. Imponálóan igénytelen és parlagi, mint a sáskával élő mezitlábas Habakukkok,

de lelkesen csillogó szemeiben ott lobog az egész Ótestamentum, levitézlett Faraóinak minden ő fekete előkelőségével. Különös kétlaki ember. Hol az exaltált próféta palástja van rajta, hol a papirmasé-kilókat emelgető erőművész pőrére vetkőzésével lep meg. Ez a kétlakiság a szája szélire is kiűl. Onnan a vak is leolvashatja, hogy Kiss Elek mindig két ember. Egyik aki beszél, a másik, aki befelé mosolygó megelégedettséggel bámulja és bámultatja azt aki beszél. Ez a két ember azonban mindig egyet akar: *vizet zavar*. Az örök igénylők fajtájából valók ők ketten. Soha semmivel megelégedni, semmiben megnyugodni nem tudnak és nem akarnak. Kiss Elek igazán vérbeli unitárius, — az absurdumig unitárius. Az örök kovász ő, akinek érdeme és egyben szentsége, ha örökké dagadoz, ha örökké keletlen és kelletlen, ha örökké ízetlen és éretlen. A kovász joggal lehet büszke rá, hogy ő kovász, de a szegény unitárius tésztára nem szerencse, ha a kovász miatt sohasem tud egészséges, élvezhető kenyérré érni. A kovászról el lehet hinni, hogy akar valamit, hogy gombái, vagy mondjuk szebben, eszméi, ideáljai vannak, s hogy azokhoz görcsösen ragaszkodik, mint a muzsikus-cigány a muzsikájához. A muzsika, a muzsika! Arról igazán el lehet hinni, hogy az életnél is értékesebb. Mért ne tennők fel Kiss Elekről is, hogy ő is azért szorongatja. A muzsikáját, a hegedűjét, azt nem hagyja, azt egész lélekkel szereti. A világ fölfordulhat s csak forduljon is föl, de ő fújja a maga nótáját, ő muzsikál. Rendületlenül muzsikál. A tragikuma csak az, hogy örökké — félre muzsikál. Mindig egész lélekkel, de lehetőleg mindig félre. S újabban, sajnos, mind félszegebben is. Vagy képzelhető-e félszegebb szellemi termék ennél a szegény Unitárius Évangéliumnál? A népnek akar csemegét, ilyen nyelven! Az intelligenciát akarja emelni, ilyen színvonalon! Nem, tanár úr, ennyire még nem vitézlettünk le. Halálosan szégyeljük, hogy ezt végre meg kellett mondani. Tessék minket és az unitárius örökséget valamicskével többre becsülni. Madarat tolláról, embert olvasmányáról, unitáriust a lapjáról! Ne vegye senki rossz néven, de nem szeretnők, ha az unitárius színvonalat az „Unitárius Évangélium" zászlóbontásának szintjéből húznák meg és olvasnák ránk. Se baráttól, se ellenségtől nem várunk és nem kérünk ilyen megtisztelteteset. Ezért nyomtuk meg a pennát a kelleténél talán jobban is. Az unitárius örökséget féltjük. Az „Unitárius Évangélium" színvonalától féltjük.

Ki kell ábrándulni abból a naivságból, Elek, hogy a te sallangjaidban van letéteményezve a mi evangéliumunk, hogy benned dobogna a mi lelkiismeretünk, hogy mögötted áll és csak intésedre vár minden haladni szerető unitárius. Volt idő, amikor ez a naivság nem is látszott éppen olyan emeletes naivságnak. Elmultak az aranjuezi szép napok, Elek. Elmulattad, elszónokoltad, elköntörfalaztad, elevangélizáltad őket. Egyedűl maradtál. Csak a minden fölfordulásnak elvből örülő turbulens hadakból állhat még valaki mögötted, de az sem dicsekszik vele. Belülről kell az embernek nőni, Elek. A felszedett cafrangok és sallangok semmit sem érnek. Még Catiliniát és Coriolánt se lehet eljátszani bennük. Oda is Coriolan, meg Catilina kell. Bánki sértődéshez Bánk kell. Az

ember kell, nem a cikornya.Megbuktunk, Elek. A stilisztika-tanárod mondja. A cikornyán buktál el. Hanem azért csak fel a fejjel! A jó pap holtig tanul. Újra kell tanulnod a leckét, Elek. Meg kell tanulni az egyszerű, a természetes, a sallangnéküli beszédet. Hozzá kell szokni az egyenes, a magyaros, a szegreütő gondolkozáshoz. A félrefaragásból már éppen elég volt. Le kell vetkezni a régi embert, Elek, meg kell újúlni. Magunkon kell kezdeni a megújulást. Ki kell ásni magunkból az új embert, az igazembert. A Nyikó mellől kell kiásni, nem a Jordánból. A szívünkben kell hozni az evangéliumot, nem a bibliánkban. A mi nyelvünkön. A mi veresnadrágunkban, nem a csaszlaui uraságoktól levetett bugyogóban. Az *élettevékenység megélésének* hagyj békét, *emez életértékeket* nekünk többé ne termelj. Csaszlauban talán megélhet, aki *megéli* (bizonyára lelegeli) a maga *hivatását*, de nálunk ha száz évig él, sem éli meg, hogy ne mosolyogjunk azon a futóbolondon, aki a hivatását is beszalonnázza. Az egeknek pedig igazán békét hagyj. Ne *blokádd* papirhegyeket hajigáló titánkodással! Az Úr napjának mesterkéletlenül mosolygó derűje a legnagyobb művészet s a legunitárusabb evangélium ezen a világon. Ettől kell tanulni, ezt az evangéliumot kell nekünk hirdetni, mert ebben vagyunk mi igazán testvérek Minya báékkal, az Emberel, a Magyaremberrel.

Aztán még valamit megsúgunk, ha már benne vagyunk a kéretlen tanárkodásban, ámbár ez nem a mi rétünk. A rudat szerető rudas ló ne akarjon mindenáron a kocsis szerepében tetszelegni. Hiba mindenkiben van. Abban is lehet, aki a rudas lovat annak idején a rúd mellé állította. (Tán hogy befogja a száját.) Abban is lehet hiba, aki hallatlan bizantinizmussal valaha attól féltette a tüzes paripát, hogy *elkapkodják a zsidók* s a táltos orrlikaiból szétáradó világosságot nagysietve és drága pénzen és hivatalos komolysággal véka alá rejtette és menekítette föl a padlásra (az egereknek) a szemfüles-pénzes zsidók orra elől. A rendszerben is lehet hiba: Mért nincs nagyobb erkölcsi bátorsága és erélye, hogy idejében és keményebben lesujtson a hámból kirugó táltosok szemellenzője mellett! Mindenkiben lehet hiba. De ez még nem elég ok és mentség rá, hogy Coriolánként duzzogva félrerángassuk a szekeret. Vagy húzni kell amerre fent a bakon mondják, vagy elmenni oda, ahol a ló parancsol a kocsinak s a kocsi húzza a lovat. Ezt kellene *köztudni* már, mert ettől véres a nyakunk nekünk is, annak a nevében is csehül álló szegény Akadémiának is.

Kész a tükör, Elek. Bele is nézhtesz, el is törheted. Csak azt ne mondd, hogy ferde, mert ferdét mutat. Nézz beléje egyenesen: egyenest fog mutatni. Adja Isten, hogy úgy legyen s hogy azt is megérjük. Akkor azt is meg fogod érezni, hogy személyedben bántani nem akartalak. Ennek a gondolatáért is megkövetlek. Csak a képedre faragott s unitáriusnak elkeresztelt evangéliumot akartam a féltett unitárius örökség nevében egy kissé — unitáriussá fürdetni. Reméli, hogy nem szerecsent mos

Pálffi Márton.

EGYHÁZI MOZGALMAK ÉS HIREK

Levél sinfalvi egyházközségünkből.

A közelmult évek zavaros eseményei után, melyek ez egyházközségben történtek, jól esik az alábbi levelet leközölnünk, mert már az a hír járta, hogy *Sinfalván* minden összeomlott. De a tények azt mutatják, hogy csak a zavarcsinálók, illetve azoknak aknamunkája omlott össze. Hadd beszéljen a levél:

Sinfalván az egyleti élet amaz új elgondolás jegyében folyik, ami nem zárja ki, de a lehető legszűkebb korlátok közé veti a színházasdit. — Rájöttünk ugyanis arra, hogy az egyleti élet megölője a színjátszás, amikor heteken keresztül egyéb se történik, mint az ifjúság egy részének az előkészítése arra a színielőadásra, amely meg fog történni jóformán minden erkölcsi s nagyon csekély anyagi haszon ellenében. — Kiveszünk a közönség üres zsebéből 2—3.000 lejt s azt a felmerült kiadásokra forditjuk. 10, vagy jobb esetben 15% haszonnal dolgoztunk. Az ifjúság valláserkölcsét semmivel se gazdagítottuk, ellenben igen sok léhasággal megismertettük. — Jó volna tehát korlátozni az egész vonalon a színjátszási őrületet, amelynek oly szeretettel hódolnak vezetők és vezetettek egyaránt.

Ehelyett meg kellene honosítani, illetve általánostani kellene azt a sinfalvi gondolatot, amelynek alapján próbálgatozik a sinfalvi nőegylet vezetősége. — Ami abból áll, hogy fiúk, leányok és bárki is, valami magacsinálta tárgyat ajándékoz az egyletnek, amelyet sorsolás útján szétosztanak a közönség körében olyan formán, hogy 2—3—5 lejes jegyeket bocsátanak ki s egy meghatározott összejövetel alkalmával megtörténik a húzás. Ez haszonnal is jár, de emellett nagyban elősegiti az egyleti tagok érdeklődését és áldozatkészségét. — És ami a fő, ezt meg se lehet unni, mert mindenki minden alkalommal kap is valami emléket a sorsoláskor.

Pld. Most január 22-én este tartott a sinfalvi Nőegylet egy ilyen sorsolást. — Szétosztatott, illetve kihuzatott 142 szám. Emlék, illetve nyeremény tárgyak voltak: 24 csipkés szélű drága kicsi kendő, amelyet 24 leány varrt ki; 8 drb. netzteritő; 10 püspök kép; 8 üveg bor; 6 költeményes könyv; egyéb apróságok és 8 drb. torta felszeletelve, amelyeket mind ajándékképpen kapott az egylet. Kiadás alig volt valami, s az a pár száz lej, ami bejött, tisztán megmaradt. — Jóformán minden család érdekelve volt, vagy mint természetbeni ajándékozó, vagy mint jegy vásárló.

A jövedelem a templom diszítésére lesz fordítva.

Az ilyen gyűjtéssel míg egyfelől anyagi eredményt lehet elérni, addig másfelől senki ajándék fillérét nem kell szétszórni a szélrózsa minden irányában haszontalanul. Ez a színjátszást, mint jövedelmi forrást illuzorissá teszi vagy legalábbis a legszűkebb korlátok közé veti. De nem veszi el az egész egyletet hetekre a komoly dolgok tanulásától. A szorosan vett egyleti

élet számára 3 hónap áll rendelkezésünkre (dec.—febr.) s ha mi ezt nem használjuk fel, az évet elszalasztottuk.

Ugyancsak itt említjük meg azt is, hogy folyó hó 8-án *Sinfalváról indult ki* az az ismeretterjesztő előadássorozat, amelyet három héten keresztül Sinfalva—Mészkő—Szentmihályfalva egyleteiben fogunk tartani a hétnek egy-egy meghatározott napján, mind a három egylet képviselete előtt.

A napi programm így folyt le: d. e. dr. Pataky Jenő nyugalmazott v. orvos előadást tartott a nemi betegségekről, mely után megbeszélések voltak. — 12 órakor az előadás véget ért. Ekkor mindenki elévette a batyuját s ott a helyszinen megebédelt. Ebéd után társasjáték folyt. Sakkoztak, dominóztak, malmoztak, beszélgettek. — 2—4-ig történelmi előadások voltak. Gálfi András szenmihályfalvi lelkész felolvasta egy tanulmányát az orosz áspirációkról. Nagyon érdekesen fúzte bele előadásába az „Ugron Gábor féle székely puccs" történetét. Előadásának mottója, hogy a kis nemzetek a nagy nemzetek játéklabdái szoktak lenni.

Gálfi után Árkosi Tamás sinfalvi lelkész olvasta fel a „Lioni vértanuk" történetét, amelynek alapján arra hívta fel a hallgatóság figyemét, hogy megfelelő kitartás és önfeláldozás nélkül semmi nagyot és szépet alkotni nem lehet.

Négy órakor a legjobb hangulatban oszlott el a társsaág s ki szekéren, ki gyalog hazament, vivén magával sok értékes gondolatot s azzal az elhatározással, hogy a jövő héten Mészkőn fogunk összegyűlni hasonló szép nap eltöltésére.

Még egyet Sinfalváról. A tavaly testet öltött egy régi óhaj. Megalakult egy 4 szólamu férfi kar „Sinfalvi Unitárius Dalárda" címen. — Nem is hittük, hogy olyan kiváló dalárda anyag hever itt kihasználatlanul. Jelenleg 34 tagja van a dalárdának. Temetéseken, templomban és szerenádok alkalmával valósággal bámulatba ejti a közönséget. Természetesen a főérdem Schatt László áll: tanító mint karnagyé és Szabó Lőrinc elnöké. Az egyik az éneklés vezetésében s a másik a dalárdának nívón tartásában végez elsőrendű munkát mindenben egyetértve a lelkésszel, mint az egylet védnökével. Ha valami közbe nem jő, ez a dalárda nagyon sokra fogja vihetni, mert mind az anyag, mind a vezetés elsőrendű.

Sinfalva, 1933. február 9. (—)

Socinus sírja Luclawiceban a jelen év folyamán ujból föl fog díszíttetni. Dr. Wilbur igazgató, aki már az ősz óta tanulmányozza a lengyel unitáriusság multját, a síremlék helyreállítását angol adakozó unitárius segítségével, annyira előkészítette, hogy már a nyáron befejeződik. A síremlék hasonlítani fog a Brassai kolozsvári szép emlékéhez. Négy oszlop tartja a tetőzetet. Megfelelő felírás fogja hirdetni a multat. Dr. Wilbur közelebbről Kolozsvárra érkezik tanulmányai folytatására.

A hátralékok beküldése iránt tett felhívásainkra kérjük a tettekben való megnyilatkozást.

Búcsú-ünnepély a dicsőszentmártoni hitvallásos iskolánknál.

Negyvenéves hűséges tantíói szolgálat után iskolájától, növendékeitől búcsúzott el Gvidóné sz. Molnár Kata 1933. január 8-án. — Nem ő búcsúzott; őt búcsúztatták, hiszen alázatosságban, szerénységben kikristályosodott lelke nem engedte volna meg, hogy ünnepséget rendezzenek talán azért, hogy eltelt 40 év hűséges munkásságát ünnepeljék.

De búcsúztatására ünnepélyt rendezett részben a felnőtt s már az élet harcával küzdő tanítványainak nagy sokasága, részben ma is iskolába járó kicsiny tantíványok hűséges, meleg gyermeki szeretete.

A dicsőszentmártoni unitárius felekezeti iskolának derék, munkás igazgatója Török János, egyetértve az egyházközség és iskolaszék vezetőivel, vallásos ünnepély keretében búcsúztatta kolléganőjét, a növendékek által nagyon szeretett Katanénit.

Gvidó Béla esp. lelkész, iskolaszéki elnök, megható imában emelte a lelkeket Isten színe elé, hogy ott leborulva alázatosan hálát mondjunk az erőért, a kitartásért, a hűséges szolgálatért, az igazi gyermek szeretetért, mellyel a már búcsúzó Katanéni 4 évtizeden át vezette a tanulni, hinni és szeretni vágyó gyermeksereget.

Az imát követő rövid biblia magyarázat után Török János igazgató a búcsúzás fájó érzését ecsetelte, mely e pillanatban betölti a tanító és tanítványok szívét egyaránt. A felolvasás után a Mélt. és Főtiszt. Püspök úr meleg szeretetteljes búcsúzó levelét olvasta fel Török János ig., melyben a 40 évi hívséges munka után, a békés nyugalom áldását kéri Istentől a Főpásztor a szeretett tanítónőre. Ezt követőleg Miklós János dombai ig. tanitó a köri nevelésügyi bizottság, Durugy János az iskolaszék nevében üdvözölték. Az ifj. egy. búcsúszavait ifj. Durugy János zsef ifj. elnök és Nagy Juliska tolmácsolták és kérték, hogy amint eddig is segítette az ifj. egyesületet, ezután is segítse őket irányító szavaival. Az öreg tantíványok nevében Máténé sz. Barta Juliska beszélt, kiemelve, hogy ez csak az öreg tanítványok búcsúja, mert a Nőszövetség élén ezután is lelkes munkásságban akarják látni a mindig szeretett Nagytiszt. Asszonyt, kedves Katanénit.

Az iskolába járó növendékek nevében Vajna Jucika I. oszt. növendék búcsúzott könnyekig megható szavakban. Búcsúzás után a tanítványok szavalatai és karének emelte az ünnepség melegségét és szépségét.

Öreg és ifjú tanítványok szívélyes üdvözleteit könnyes szemekkel köszönte meg a búcsúzó tanítónő s ígérte. hogy amint eddig egyházáért, iskolájáért való igaz szeretet vezette és lelkesítette, ezután is meleg szeretettel gondol ezekre. Az egyházi hymnusunk eléneklése után az ünnepség bevégződött.

Jelenvolt.

Kulturdélután a püspöki házban. Február 3-án volt a II-ik D. F. Egyleti kulturdélután püspökné Főtisztelendő asszonyunk tevékeny rendezése és irányítása mellett. A szép számban összegyülekezett közönség megtöltötte a tágas, nagy szobát s élvezetes műsorszámokban volt része. Csifó Nagy László akadémita-lelkészjelölt amerikai útjáról adott elő élményeket igen élvezetes és közvetlen előadásban. Ütő Mária zongoratanárnő classikus darabokat játszott kiváló művészettel. Lászloczky Ilus énekművésznő nővére Lászloczky Aranka zongorakisérete mellett műdalok éneklésével gyönyörködtette a közönséget. Jakab Jenő II. éves papnövendék szép átértéssel s megnyerő közvetlenséggel szavalta Reményik Sándor: Ige c. költeményét. Lengyel Rudolf vidám, derűskedélyű barátunk az ő kifogyhatatlan mókáiból „Danibá és a vészfék" című jelenetet adta elő, mely állandó nevetésben tartotta a közönséget. — A következő kulturdélután március 3-án lesz, amelyen előadást tart Gyergyay Judit, énekel Ürmösi Magdus, hegedül Márkos Berci, és költeményeiből felolvas ifj. Dr. Gspann Károly.

Kolozsváron megalakult a Gyermek Dávid Ferenc Egylet. Február 12-én, vasárnap délelőtt 11 órakor , az unitárius el. leányiskola egyik tantermében, kedves, meleg ünnepély keretében avattuk fel a tagokat, akikhez a felavatás után Mélt. és Főtiszt. Püspök Urunk buzdító, atyai szavakat intézett.

Örömmel adunk hírt erről a szép reményekre jogosító megmozdulásról, — mely annál kedvesebb, mert maguk a gyermekek jöttek rá a szervezkedés fontosságára, látva szüleik és felnőtt testvéreik példáját, — mert azt mutatja, hogy a gyermekekben is van életerő, munkakedv.

Az egylet célja: 1. hogy tagjaiban ápolja az egyházunk, fajunk és embertársaink iránti szeretetet és —ragaszkodást; 2. önnevelés; 3. a szegény gyermekek segélyezése.

Kövessétek a jó példát, erdélyi unitárius gyermekek! — Felvilágositást szivesen ad a kolozsvári Gyermek Dávid Ferenc Egylet vezetősége, Cluj-Kolozsvár, Calea M. Foch 10. Unitárius Leányotthon.

Az Olthévizi Unitárius Nőegylet 1933 február 6-án szép erkölcsi és anyagi siker mellett előadta „Jézus élete" című élőkép-sorozatot. Az előadást Végh Mihály h. lelkész rendezte. A tiszta jövedelmet az olthévízi kulturház javára fordították. Olyan nagy érdeklődés kísérte az előadást, hogy azt háromszor kellett megismételni. A szereplők buzgósággal és dicséretesen megállták helyüket.

Érdekes játék a kilences számjeggyel. Mindig 1-el kezdődik, egyenlően halad s egyenlően végződik:

$$1 \times 9 + 2 = 11 = 2$$
$$12 \times 9 + 3 = 111 = 3$$
$$123 \times 9 + 4 = 1111 = 3$$
$$1234 \times 9 + 5 = 11111 = 5$$
$$12345 \times 9 + 6 = 111111 = 6$$
$$123456 \times 9 + 7 = 1111111 = 7$$
$$1234567 \times 9 + 8 = 11111111 = 8$$
$$12345678 \times 9 + 9 = 111111111 = 9$$
$$123456789 \times 9 + 10 = 1111111111 = 10$$

ÉRTESITÉSEK:

Értesítjük lelkész afiait, hogy Biró Lajos hódmezővásárhelyi lelkésztestvérünk „*Virágok*“ című egyházi beszédkötetét útnak indította s megérkezés után a Sajtó és Iratterjesztő a megrendelőknek szét fogja küldeni és újabb rendeléseket is elfogad.

A D. F. Egylet értesíti lelkész afiait, hogy a „Konfirmációi emlék“-könyvecske most van átdolgozás alatt és március végére új kiadásban meg fog jelenni.

A D. F. Egylet az Unitárius Közlöny „*Tűzhely mellett*“ című rovatából külön füzetet adott ki, mely unitárius egyházias tartalmánál fogva, kiválóan alkalmas egyházközségeink — és szórványainkban élő híveinknek lelki táplálására.

Az Unitárius Leányegylet f. évi március 4-én az unitárius kollégium tornatermében műsoros táncestélyt rendez.

Halálozások.

Gróf Apponyi Albert A magyar nemzet nagy halottjáról mi unitáriusok is őszinte mély részvéttel és fájdalommal emlékezünk meg. Kiváló jellemnagyságai között reánk unitáriusokra feledhetetlen az a pártatlan, elfogulatlan ítélkezése, melyet mint magyar kultuszminiszter, a felekezetek részére juttatandó államsegély kiosztásánál azzal a kijelentésével és állásfoglalásával tett: az unitáriusok kevés lélekszámukhoz arányítva oy bámulatos kulturteljesítményt végeznek, hogy ők a lélekszámszerinti államsegélynél nagyobb összeget érdemelnek. És nagyobbat is juttatott.

A nagy és fennkölt lelkek sajátja a pártatalan ítélkezés. Legyen áldott emléke!

Teutsch Frigyes ág. evang. volt püspök, Nagyszebenben f. évi február hó 12-én meghalt. Szász fajának és egyházának kiváló tudományos vezetője, szorgalmas munkása volt. Testvéri rokonszenvét fenntartotta unitárius egyházunkkal. Temetésén egyházunk képviseletében dr. Varga Béla egyh. főjegyző vett részt. Isten az ő hű szolgájának adjon csendes nyugodalmat.

Ó-tordai Gyulay Árpád. A régi hithű, törhetetlen-buzgó lelkű unitárius gárdának egyik oszlopos tagja volt. Pontosság, rendszeretet és emberbecsülés jellemezték. Kir. tanácsos, pénzügyigazgatóhelyettes volt. Unitárius egyházi tanácsos s mint ilyen egyházi számvitelünknek évtizedeken át ellenőrzője. 86 éves korában halt meg Kolozsvárt, f. évi február hó 18-án. Leánya, dr. Vékás Lajosné Gyulay Ilonka és fia Tibor, a Budapest Székesfővárosi iparkamara főtitkára s nagyszámú rokonság gyászolja. Legyen csendes pihenése. Temetése február 20-án volt. A családi hajlékból elszállitásnál Dr. Boros püspök tartott megható búcsút. A temetői kápolnában Csifó Salamon, a sírnál Ürmösi Károly végeztek szolgálatot.

Magyarsárosi egyházközségünkből kapjuk a szomorú hírt, *désfalvi özv. id. Pataky Lászlóné marosvásárhelyi Sombory Krisztina* nagy patróna asszony haláláról. 91 évet élt s nemes lelkének jóságát árasztotta övéire és a hozzá folyamodókra. Halálát fia, désfalvi Pataky Sándor egyh. tanácsos és nagykiterjedésű család fájlalja. Isten nyugtassa meg!

Nyugtázás. Az egylet pénztárába január 25-től február 22-ig előfizetői és tagsági dijat fizettek: Deák Piroska Kökös, özv. Szentiványi Sándorné Kolozsvár, László Zsigmond Székelykeresztur, Létay László Temesvár, Szatmári Gábor Kolozsvár, Boros Mózes Jobbágyfalva, László Gyula Brassó, dr. Fazakas János Kolozsvár, dr. Bella Edéné, özv. Csongvay Lajosné Marosvásárhely, özv. Jakabffy Lajosné Székelyudvarhely, Palatka Lőrincné Ópiski, Zsigmond Tamás Kökös, özv. Kiss Józsefné Vulkán, özv. Barabás Jánosné Torockó 1933-ra; Ádám Lajosné Marosvásárhely, Bódi Imre Brassó, dr. Jancsó Ödönné Kolozsvár, Asztalos József Olthéviz 1930-ra; Lőrinczy Elek Kissolymos, Harkó Ferenc Brassó, Antoni Józsefné, Szász Gábor, Imre Mihályné Olthéviz 1931-re; Benedek Gyula, Benedek András Nagyajta, dr. Gálffy Zoltán Székelykeresztur, Kádár Józsefné Szováta, Imre János Olthéviz, Székely Ilona Torockó 1932-re; Papszt Gyula Kolozsvár 1932—1933-ra; Pál István Kolozsvár, Unitárius Egyházközség Székelykeresztúr, Kolcsár János Olthéviz 1930—1932-re; Szabó Pál Kolozsvár, Szinte Ferenc Brassó, Gyarmaty Dénes Székelykeresztur, dr. Mikó Imre, Kelemen Lajos Kolozsvár, Gálffy Ferencné, Vári Dénes Firtosmartonos 1931—1932-re; dr. Elekes Dénes, dr. Szolga Ferenc Székelykeresztur, Tana Ferenc, dr. Gyergyai Árpád Kolozsvár, Unitárius Egyházközség Torockó 1929—1932-re; Szabó Lajos Marosvásárhely 1931—1933-ra, Csató Pálné Kolozsvár 1929-re; Unitárius Egyházközség Olthéviz 1926—1929-re (210 L.).

Alapítói díjban fizetett Gurát Béláné Kolozsvár 200 Lejt.

Kolozsvár, 1933. február 22-én. *Gálfi Lőrinc* pénztárnok.

MEGHIVÓ.

A „Dávid Ferenc" *Unitárius Nők Szövetsége közgyűlését* folyó évi március hó 16-án d. u. 5 órakor tartja meg, Kolozsvárt, az unitárius Collégiumban.

Tekintve a jelenlegi gazdasági krizis súlyos megpróbáltatásait a reánk nőkre háruló nagy felelősség tudatában fogjuk megbeszélni közös teendőinket. Éppen ezért kérjük nőszövetségeinket, hogy a közgyűlésen lehetőség szerint képviseltessék magukat.

A hivatalos kiküldötteken kivül szívesen látunk minden érdeklődőt.

Tárgysorozat: 1. A közgyűlés megnyitása.
2. Alapszabályok megállapitása.
3. Tisztikarnak és választmánynak választása.
4. Inditványok.

Hitrokoni üdvözlettel

a közgyűlést előkészítő bizottság.

Kolozsvár, 1933. február 18.

Minden kézirat Ürmösi József cimére küldendő, Cluj-Kolozsvár, Unitárius kollégium.

Előfizetési ár: Egész évre 60 L., Magyarországra 90 L., Egyes szám ára 8 L. Akik a 60 Lejt egy összegben előre befizetik, a Dávid Ferenc-Egylet rendes tagjainak tekintetnek. Örökös alapítódíj 1000 L., Minden pénz **Gálfi Lőrinc** egyleti pénztároshoz küldendő.

Minerva Irodalmi és Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj-Kolozsvár. 17951